

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. Видин, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, II СЪСТАВ НО, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вероника В. Станкова

при участието на секретаря Мила Ц. П.а
като разгледа докладваното от Вероника В. Станкова Гражданско дело № 20221320100429 по описа за 2022 година

От Застрахователна компания „**ЗАД АРМЕЕЦ**“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 против **АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА**“ с ЕИК 000695089, с адрес: гр.София, бул. „Македония“ № 3, **чрез „ОПУ – *******“ с адрес: гр. *****, ул. ***** са предявени иски с правно основание чл. 422 ГПК, във връзка с чл. 415 от ГПК, във връзка с чл. 410, ал. 1, т. 2 от КЗ (чл. 213 от КЗ /отм./), във връзка с чл. 49, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че с комбинирана застрахователна полица № BG 0306C001095 от 04.12.2014 г. ищецът ЗАД „Армеец“ е сключил договор за застраховки „Каско и злополуки“ на автомобил марка „Шевролет“, модел „Круз“ с рег. № СВ **** АА със срок на действие от 05.12.2014г. до 04.12.2015 г.

Сочи се, че на 04.04.2015 г., около 00:20 ч., на път III-112 , Монтана - Видин (6+500), в пътен участък на 6 (шест) км. преди с. ***** е настъпило пътнотранспортно произшествие /ПТП/ с лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Круз“ с рег. №СВ **** АА, който попаднал в необезопасено, необозначено и несигнализирано препятствие на пътното платно - дупка, с размери (50 x 60 x 20 см.). Попадайки в нея се спукали предна дясна гума, задна дясна гума и се изкривили двете джанти на моторното превозно средство. Пътнотранспортното произшествие било документирано с Протокол за ПТП № 1370007/04.04.2015г, съставен и подписан на местопроизшествието от органите на МВР.

Излага се, че в резултат на описаното ПТП, на 06.04.2015 г. водачът на лекия автомобил Р. М. Р. депозирал Уведомление - декларация по щета пред ищеца - ЗАД „Армеец“ АД по застраховка „Каско на МПС и Злополука“, с искане за обезщетяване на

нанесените вреди на застрахования лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Круз“ с рег. № СВ **** АА. В дружеството била заведена преписка по щета под № 10315030102860.

Поддържа се, че причинените имуществени вреди на собственика на лек автомобил са описани от експерти на ЗАД „Армеец“ в хода на извършване на ликвидационната дейност по преписката.

Твърди се, че вложените части и материали, както и калкулирания труд са в размер от 1312.30 лева и включват: подмяна на части, ремонт на автомобила, заедно с калкулирана цена на труд, заплатени в полза на „Дженеръс Ауто“ ЕАД, както и сума в размер на 10.00 лева ликвидационни разноски по определяне размера на щетата или общо 1322.30 лева.

Сочи се, че предявеният регресен иск, включва половината от общо изплатеното обезщетение, а именно сума в размер на 661.15 лева, отчитайки факта на съвина за причиняване на произшествието.

Излага се, че с плащането на дължимите суми ЗАД „Армеец“ е изпълнило задължението си в качеството му на застраховател по застраховка „Каско и „Злополука“ на МПС да покрие щетите, причинени на пострадалото МПС и на основание чл. 410, ал. 1 КЗ, във връзка с чл. 49, ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл.86 ЗЗД, има право да получи обезщетение до размера на изплатената сума.

Поддържа се, че по силата на императивната разпоредба, уредена в чл. 8, ал. 2 от Закона за пътищата, републиканските пътища са изключителна държавна собственост. Съгласно чл. 30, ал. 1, във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗП изграждането, ремонтът и поддържането на републиканските пътища се осъществяват от лицето, което управлява процесният пътен участък, т.е. Агенция „Пътна инфраструктура“ е длъжна да вземе необходимите мерки за осигуряване на безопасността на пътното платно, да запълни процесната дупка и положи асфалт върху нея, както и до извършването на ремонтните дейности - да постави предупредителни знаци, указания за отбиване на движението и други. Соци се, че дори и да липсваха конкретни нормативни правила, поради общественото предназначение на републиканските пътища Агенцията следва да осъществява тяхната поддръжка, като осигурява нормален достъп, проходимост и придвижване на превозните средства по тях.

Излага се, че ищецът ЗАД „Армеец“, в качеството си на застраховател, встъпва в правата на увредения по силата на факта, че е изплатило застрахователно обезщетение за причинените от деликта вреди и за него възниква регресно право срещу възложителя на лицата, които чрез своето бездействие (неизпълнение на своите задължения) са причинили имуществени вреди на собственика на лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Круз“ с рег. № СВ **** АА.

Твърди се от ищеца, че с изпратено писмо с изх. № 100-2476/30.03.2017 г., получено на 06.04.2017 г. и придружено с цялата ликвидационна преписка по щета № 10315030102860, поканили ответника АПИ чрез ОПУ *****, в седмодневен срок, доброволно да заплатят на ищеца сумата от 661.15 лева, като същите не заплатили сумата, с

което изпаднали в забава на основание чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Сочи се, че размерът на обезщетението, начислен върху главницата е изчислен с помощта на електронния калкулатор на НАП.

Излага се, че от кредитора е подадено заявление по чл. 410 от ГПК и е образувано ч. гр. д. № 2416/2021 г. по описа на Районен съд – Видин, по което е издадена заповед за изпълнение, срещу която е подадено възражение от длъжника.

С молба вх. № 10821/14.12.2022 г. /лист 86 от делото/ ищецът е конкретизирал размера на исковата си претенция.

Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от **661.15 лева** - главница за дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторна лихва, в размер на **201.48 лева** за периода от 23.11.2018 г. до 23.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от депозиране на Заявлението по чл. 410 ГПК до датата окончателното изплащане на вземането.

Претендират се направените разноси в заповедното производство и в исковото производство.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника е постъпил отговор на исковата молба като исковите се оспорват като неоснователни по основание и размер. Сочи се в отговора, че при установяване на щетата Агенция „Пътна Инфраструктура“ не е уведомена и не ѝ е дадена възможност за направата на възражения по повод основанията на претенцията и размера на претендираните увреждания, че ответникът не е уведомяван за реализираното ПТП. Възражава се, че представеният протокол за ПТП е непълен и противоречив - липсват основни реквизити, както връчване, така и доказателства за настъпване и заснемане на мястото на настъпване, или евентуално позвъняване на 112, за да се посети мястото от органите на КАТ. Неясен, според ответника остава фактът откъде се изважда заключението, че това касае път 112 и то км 6+ 300 или 500, като водачът е посочил 6 км преди с.*****. Излага се, че към преписката няма представени документи на базата на които да се установи, налице ли е поведение от страна на водача на моторното превозно средство, допринесло за настъпване на увреждането - управление на моторното превозно средство с превишена или несъобразена скорост, състояние на пътната настилка в техническо отношение, но същевременно в исковата молба се посочва съвина и предявяване на половината от платеното обезщетение. Твърди се в отговора, че водачите на пътните превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват със състоянието на пътя спазвайки изискванията на чл. 20 от Закона за движението по пътищата, още повече че има констатации за мокра настилка и валеж. Все предпоставки които да доведат до повишено внимание от страна на водачите, като на първо място да намалят скоростта още повече, че в конкретният случай касае околоръстен път. Имайки предвид горепосоченото, ответникът сочи, че вината за станалото ПТП е изцяло на водача на МПС-то нарушавайки законовите и нормативни изисквания за движение по пътищата, с несъобразена с моторното превозно средство скорост, пътните условия и сигнализация.

Направено е възражение от ответника за изтекла погасителна давност на претенцията.

По делото са събрани писмени доказателства, назначена и изслушана е съдебно-автотехническа експертиза.

След като се запозна със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, съдът прие за установено от фактическа следното:

Въз основа на депозирано от „ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, заявление по чл. 410 от ГПК е образувано ч.гр.д. № 2416/2021 г. по описа на Районен съд - Видин. По него е издадена Заповед № 739/30.11.2021 г., с която на „ОПУ – Видин“ е разпоредено да заплати на заявителя главница в размер на 661.15 лева и 201.48 лева – лихва за периода от 23.11.2018 г. до 23.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.11.2021 г. до изплащане на вземането, както и сумите от 25.00 лева за държавна такса и 150.00 лева – юрисконсултско възнаграждение. Срещу заповедта за изпълнение е подадено възражение от длъжника, поради което е предявен настоящият иск.

От доказателствата по делото се установява, че на 04.04.2015 г. около 00:20 часа, на път III-112, Монтана – Видин (6+500), на около 6 км. преди с. *****, лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Круз“ с рег. № СВ **** АА, управляван от Р. Р. М. попаднал в необезопасено, необозначено и несигнализирано препятствие на пътното платно /дупка/. В резултат на произшествието се спукали предни и задни гуми, а съответните им алуминиеви джанти се деформирали.

За настъпилото произшествие ползвателят на автомобила е уведомил РУ – Лом, от където му издали Протокол за ПТП № 1 37007 от 04.04.2015 г., без да е посетено местопроизшествието.

Към датата на настъпване на пътнотранспортното произшествие лекият автомобил е имал валидна комбинирана застрахователна полица № BG0306C001095 от 04.12.2014 г. в ищцовото дружество ЗАД „Армеец“ АД за застраховки „Каско и злополуки“ с клауза „Пълно автокаска“ със срок на действие от 05.12.2014 г. до 04.12.2015 г.

Попълнено е уведомление – декларация за настъпване на застрахователно събитие от ползвателя на увредения автомобил на 06.04.2014 г.

В ищцовото дружество е заведена преписка по щета № 10315030102860, като същото е възложило ремонт на пострадалия автомобил на оторизирания за марката автосервиз /дилър/ „Дженеръс Ауто“ ЕАД.

„Дженеръс Ауто“ ЕАД е отремонтирало автомобила, предало го е в изправност без забележки на ползвателя, за което е издало Фактура на стойност 1312.30 лева с включен ДДС от 30.04.2015 г. с поръчка № 919436/2015 г.

Ищцовото дружество „ЗАД Армеец“ АД е изплатило в полза на „Дженеръс Ауто“ ЕАД сумата от 1312.30 лева.

Регресният иск, предявен от ищеца включва половината от общо изплатеното

обезщетение, именно сума в размер на 661.15 лева, отчитайки факта на съвина за причиняване на произшествието.

На ответника чрез ОПУ – Видин е изпратено от ищеца писмо с изх. № 100-2476/30.03.2017 г., получено на 06.04.2017 г., чрез което ищецът поканил ответника в седмодневен срок доброволно да заплати сумата от 661.15 лева, но същият не сторил това, с което изпаднал в забава съгласно чл. 84 от ЗЗД, поради което ищецът претендира мораторна лихва в размер на 201.48 лева за периода от 23.11.2018 г. до 23.11.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането:

Съгласно цитираната разпоредба, с плащането на застрахователното обезщетение, застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 от ЗЗД.

За да бъде уважен регресният иск на застрахователя, суброгирал се в правата на застрахования, са необходими няколко кумулативни предпоставки: 1. Наличието на застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка; 2. В изпълнение на този договор застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение; 3. Възникване на отговорност на прекия причинител на вредите по [чл. 45 от ЗЗД](#), които следва да бъдат установени в процеса: деяние, вреда, противоправност, причинна връзка и вина. Безспорно се установи по делото, че в случая са налице първите посочени две предпоставки – наличие на застрахователен договор „Каско“ и изплащане на застрахователното обезщетение в размер на исковата претенция по банков път. По отношение на третата предпоставка: отговорността на ответника АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ се обосновава с обстоятелството, че с бездействието си, ответникът е станал причина за възникване на вредоносния резултат – причиненото увреждане на застрахования автомобил.

От назначената по делото съдебно-автотехническа експертиза, която е приета по делото и не е оспорена от страните, се установява, че механизмът на настъпване на ПТП-то е следният: На 04.04.2015 г. около 00:20 часа, на път 111-112, Монтана – Видин /6+500/, в пътен участък на 6 /шест/ км. преди с. ***** е настъпило пътнотранспортно произшествие /ПТП/ с лек автомобил, марка „Шевролет“, модел „Круз“, с рег. № СВ **** АА, който попада в необезопасено, необозначено и несигнализирано препятствие на пътното платно – дупка с ширина – 50 см., дължина – 60 см. и дълбочина - 20 см. Попадайки в дупката на автомобила е нанесена щета, изразяваща се в разкъсване на двете леви гуми – предна и задна, марка „KUMHO KH17“ с размер 225/50/R17 и деформации на съответните им алуминиеви джанти. Пътнотранспортната обстановка, когато е настъпило ПТП-то е през тъмната част на денонощието, при движение на фарове, при сухо, ясно, с добра видимост време. Платното за движение е било право, хоризонтално. Участъкът от пътя на местопроизшествието е бил сух, с двупосочен режим на движение и ширина на платното за

движение от 7.00 до 7.50 метра. Вещото лице е посочило, че анализът на механизма на ПТП и нанесените материални щети на лекия автомобил водят до извода, че могат да се получат при описаното по-горе автопроизшествие. Посочило е също, че от техническа гледна точка имуществените вреди, нанесени на застрахования лек автомобил се намират в причинно-следствена връзка с процесното ПТП и са получени по начина и механизма, посочен от водача и описан в Протокола за ПТП – преминаване през пътна неравност /дупка/ на платното за движение. От заключението на вещото лице се установява, че необходимите средства за ремонтирането на автомобила в оторизиран от вносителя на марката автосервиз с оригинални резервни части към датата на застрахователното събитие възлиза на 1312.30 лева, а обичайните ликвидационни разходи към датата на събитието са в размер от 10.00 лева до 25.00 лева.

Със заключението на вещото лице е даден отговор на поставените задачи. Същото е обективно, компетентно изготвено и относимо към предмета на доказване в производството, поради което е прието от съда.

Установи се от Протокол за ПТП № 1 370007 от 04.04.2015 г., наличието на препятствие на пътя, което водачът на пострадалото МПС не е могъл да избегне – повреда на пътното платно /дупка/ с размери: 50 см. x 60 см. x 20 см.

Участъкът от пътя, на който е настъпило горепосоченото ПТП, е част от републиканската пътна мрежа. Поради това и на основание чл. 8, ал. 2 от Закона за пътищата следва да се приеме, че той е изключителна държавна собственост, а на основание 19, чл. 29 и чл. 30 от ЗП върху Агенция „Пътна инфраструктура” пада задължението да го стопанисва и управлява, включително да го ремонтира и поддържа.

В чл. 3, ал. 1 от ЗДВП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътищата, следва да ги поддържат изправни с необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, а съгласно чл. 167, ал. 1 от ЗДВП лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок.

С оглед на горното съдът намира, че задължението да поддържа пътя в изправно състояние и да го ремонтира е на Агенция „Пътна инфраструктура”, а фактът, че процесните увреждания са настъпили в резултат на преминаването на автомобила през необезопасена и несигнализирана неравност на пътя - дупка е достатъчен да се приеме, че на основание чл. 49 от ЗЗД отговорност за вредите носи ответника по делото.

Съдът намира за недоказано и неоснователно направеното от ответника възражение, че вината за станалото ПТП е изцяло на водача на МПС-то, който е нарушил законовите и нормативни изисквания за движение по пътищата с несъобразена с моторното превозно средство скорост, пътните условия и сигнализация, тъй като по делото не се събраха никакви доказателства водачът да има изключителна вина за настъпване на процесното ПТП. Регресният иск, предявен от ищеца включва половината от общо изплатеното обезщетение, именно сума в размер на 661.15 лева, отчитайки факта на съвина за

причиняване на произшествието. Фактът, че водачът не е успял да избегне необезопасената и несигнализирана неравност на пътното платно не е достатъчен да се направи извода, че той не е изпълнил задължението си по чл. 20 от ЗДвП да се движи със скорост, съобразена с пътните условия и със състоянието на пътя, тъй като това задължение за водача не може да изключи отговорността на лицето, което отговаря за поддържането на пътя в изправно състояние, нито да намали обема на неговата отговорност. Задълженията за водача по чл. 20 от ЗДвП предполагат движение по път в изправно състояние или най-малкото наличие на сигнализация за неравности или препятствия по пътя, а в случая не се установи да е имало такава сигнализация. С оглед на това съдът намира, че на основание чл. 49 от ЗЗД отговорността за поправяне на вредите е изцяло в тежест на ответника. Поради това и тъй като на основание чл. 410, ал. 1 от КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне, съдът намира, че предявеният от застрахователя регресен иск против ответника е основателен и доказан до размера на претендираното обезщетение – 661.15 лева.

Предвид основателността на главния иск и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва да бъде уважена и претенцията на ищеца за заплащане на мораторна лихва в размер на 201.48 лева, за периода от 23.11.2018 г. до 23.11.2021 г. както и законната лихва върху главницата за периода от депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК - 26.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

По възражението на ответника за изтекла погасителна давност на исковите претенции:

В чл. 197 от КЗ /отм./ е посочено, че Правата по застрахователния договор се погасяват с тригодишна давност считано от датата на настъпване на застрахователното събитие, а при застраховки "Живот" и "Злополука" и при застраховки "Гражданска отговорност" по т. 10 - 13 на раздел II, буква "А" от приложение № 1 - с петгодишна давност от датата на настъпване на събитието.

В чл. 114, ал. 1 от ЗЗД е посочено, че давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 3 от ЗЗД е посочено, че за вземания от непозволено увреждане давността почва да тече от откриването на дееца.

В чл. 378, ал. 6 от КЗ /Обн., ДВ, [бр. 102](#) от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г./ е посочено, че регресните и суброгационни иски на застрахователя по застраховки „Гражданска отговорност“ по т. 10-13, раздел II, буква „А“ от приложение № 1 срещу причинителя на вредата се погасяват в срок 5 години, считано от датата на извършеното плащане на застрахователното обезщетение на третото увредено лице. Застрахователят има право на законната лихва върху претендираната сума, считано от поканата за плащане към причинителя на вредата.

Съдът счита, че дори и да се приложат разпоредбите на КЗ /отм./ към настоящия

казус, направеното от ответника възражение за погасяване по давност на исковите претенции е неоснователно по следните съображения:

Проблемът при суброгацията (встъпване в правата на удовлетворения застрахован) е дали специалната застрахователна давност се прилага спрямо нея. В съдебната практика и в теорията преобладава становището, че специалната уредба е неприложима към регресния и суброгационния иск, какъвто е настоящия случай, както при определяне на неговата продължителност, така и на началния момент, от който започва да тече давността. Това се отнася за суброгационния иск на застрахователя срещу трето лице, което отговаря за причинените на застрахования вреди – чл. 213 КЗ /отм./, а така също и за регресния иск на застрахователя срещу застрахования при застраховката „гражданска отговорност” в случаите, когато застрахованият умишлено е причинил увреждането – чл. 227 КЗ /отм./. Съображенията за изключване на регресния и суброгационния иски от приложното поле на чл. 197 КЗ /отм./ са следните:

Специалната тригодишна давност важи само за вземания, съставляващи съдържанието на законосъобразно развито застрахователно отношение. Регресното и суброгационното право обаче не произтичат от застрахователния договор, а представляват специфична санкционна последица, която възниква при наличие на виновно и противоправно деяние, визирано в съответната правна норма. Освен това суброгационният иск се предявява срещу трето лице, което не участва в застрахователното отношение. То не е част от застрахователния договор, а е законово право, т.е. право, чието основание е законът. При условие, че законът не е предвидил специална давност за регресния и суброгационния иск в застраховането и при неприложимост на чл. 197 КЗ /отм./, би трябвало да се приеме, че те се погасяват в общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД, освен ако за суброгационния иск е предвиден друг по-кратък срок в закона.

Пак според съдебната практика началният момент на давността относно регресния иск на застрахователя срещу третото лице, което отговаря за причинените на застрахователя вреди по чл. 213 КЗ /отм./ е моментът, в който застрахователят е платил застрахователното обезщетение на третото увредено лице /20.02.2017 г./, а не моментът на настъпване на застрахователното събитие /04.04.2015 г./ ППВС 7/77 – т. 14. Достатъчно е застрахователят само частично да е удовлетворил оправомощеното лице, тъй като чл. 213 КЗ /отм./ предвижда обратен иск за това, което е платено, независимо дали е пълният размер на застрахователното обезщетение или е част от него. Ако застрахователят е платил допълнително обезщетение, давността на произтичащия от това нов регресен иск започва да тече от новия момент на допълнителното плащане.

Видно от приложеното по делото платежно нареждане /лист 24 от делото/ е, че обезщетението в размер на 1312.30 лева е платено на „Дженеръс Ауто“ ЕАД от застрахователя на 20.02.2017 г., която дата следва да се приеме за начало на давността, а именно на тази дата вземането на ищцовото дружество е станало изискуемо. Петгодишният давностен срок изтича на 20.02.2022 г. Заявлението по чл. 410 от ГПК е депозирано на 26.11.2021 г., т.е. преди изтичане на давностния срок, поради което възражението на

ответника в този смисъл е неоснователно.

Съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗЗД когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. С писмо № 100-2476/30.03.2017 г., получено на 06.04.2017 г., ответникът е поканен да изпълни задължението си.

Ищецът претендира мораторна лихва в размер на 201.48 лв. за периода от 23.11.2018 г. до 23.11.2021 г. Съдът намира, че доколкото не е налице изпълнение на задължението на ответника за заплащане на главницата, то последният е в забава и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължи обезщетение. Предвид доказване основанието на иска, следва да се разгледа възражението за погасяване по давност на посоченото вземане. Обезщетението за забава в размер на законната лихва се погасява с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Затова погасени по давност са сумите за периода три години преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, а именно – преди 26.11.2018 г. Затова искът за обезщетение за забава следва да се уважи изцяло за периода от 26.11.2018 г. до 23.11.2021 г., като по отношение определяне на размера му съдът използва електронен калкулатор - <https://www.calculator.bg/>. Изчислен по посочения начин, размерът на иска, който подлежи на уважаване, е 201.48 лв., а именно в пълен размер.

Във връзка с изложеното предявените иски следва да бъдат уважени като се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 661.15 лева - главница за дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторна лихва, в размер на 201.48 лева за периода от 26.11.2018 г. до 23.11.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 26.11.2021 г. – датата на депозиране на Заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането.

По разноските.

Ищецът е сторил следните разноски: внесена държавна такса в размер на 25.00 лева, 120.00 лева – разноски за вещо лице и 20.00 лева - депозит за свидетел, като се претендира и юрисконсултско възнаграждение, без да е посочен размера на същото.

Възнаграждението за юрисконсулт, с оглед предмета на делото и фактическата и правна сложност, следва да се определи в размер на 100.00 лева, съгласно чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/ във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 25.00 лева за платена държавна такса, като му е присъдено и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева. Настоящият съдебен състав намира, че присъденото в този размер юрисконсултско възнаграждение не съответства на разписаното в чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПП и чл. 26 от НЗПП, поради което определя същото в размер на 50.00 лева.

В тази връзка, с оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответната

страна следва да заплати на ищеца направените разноски по настоящето производството, в общ размер от 265.00 лв. /25.00 лв. внесена държавна такса, 100.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение, 120.00 – разноски за вещо лице и 20.00 лв. - депозит за свидетел/, както и тези, направени в заповедното производство по ч. гр. д. № 2416/2021 г. по описа на Районен съд – Видин, а именно: сумата от 25.00 лева - заплатена държавна такса и 50.00 лева - юрисконсултско възнаграждение, като искането в останалата част до пълния претендиран размер от 150.00 лева следва да се отхвърли като неоснователно.

На основание чл. 236, ал. 1, т. 7 от ГПК в решението следва да се посочи и банковата сметка, по която да се преведат присъдените суми, или друг посочен от ищеца начин на плащане. В случая, ищецът е посочил банкова сметка, както следва: „Централна кооперативна банка” АД – клон София, IBAN *****, BIC: *****.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“** с ЕИК 000695089, с адрес: гр.София, бул. „Македония“ № 3, **чрез „ОПУ – *****“** с адрес: гр. *****, ул. *****, че дължи на **„ЗАД АРМЕЕЦ“ АД**, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 сумата от **661.15 лева** - главница за дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторна лихва, в размер на **201.48 лева** от 26.11.2018 г. до 23.11.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 26.11.2021 г. – датата на депозиране на Заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 2416/2021 г. по описа на Районен съд - Видин до окончателното изплащане на вземането

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК 000695089, с адрес: гр.София, бул. „Македония“ № 3, **чрез „ОПУ – *****“** с адрес: гр. *****, ул. ***** да заплати на **„ЗАД АРМЕЕЦ“ АД**, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, направените разноски в настоящото производство в общ размер от **265.00 лева** /25.00 лв. внесена държавна такса, 100.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение, 120.00 – разноски за вещо лице и 20.00 лв. - депозит за свидетел/.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК 000695089, с адрес: гр.София, бул. „Македония“ № 3, **чрез „ОПУ – *****“** с адрес: гр. *****, ул. ***** да заплати на **„ЗАД АРМЕЕЦ“ АД**, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 разноските по ч.гр.д. № 2416/2021 г. по описа на Районен съд - Видин в размер на **25.00 лева** - заплатена държавна такса и **50.00 лева** - юрисконсултско възнаграждение, като **ОТХВЪРЛЯ** искането до пълния му претендиран размер от 150.00 лева.

Банковата сметка на ищеца, по която да се преведат присъдените суми е: IBAN *****, BIC: ***** - „Централна кооперативна банка” АД – клон

София.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните, като след влизането му в сила да се приложи препис по ч.гр.д. № 2416/2021 г. по описа на Районен съд - Видин

Съдия при Районен съд – Видин: _____